

Joan Ferrer Miserol

En plena depressió, anar-me'n a Nova York a cercar feina era una bogeria; però les bogeries es fan quan una és jove i no quan una vol o pot. Per això vaig necessitar fer una cosa que mai no hauria fet, intentar robar una poma per omplir una mica el meu estómac. El cineasta Carl me rescatà, pagant de sobres al fruïter el que jo li havia robat. Commoguda per aquest detall, vaig caure dins una bogeria encara més gran que la de robar una fruita insignificant, acceptar anar a filmar a King Kong, una aventura descabellada de la qual vaig sortir viva de miracle. Aquest fet no el puc lamentar perquè gràcies a aquella aventura he passat a la història com la núvia de King Kong, la bella de qui es va enamorar la bèstia, fent que aquesta mostràs el seu caire

més humà; i sobretot perquè vaig trobar-hi en Jack, l'amor de la meua vida.

Quan vaig arribar al vaixell, me vaig astorar perquè tota la tripulació eren homes, i una al·lota jove anar-se'n a una aventura enmig d'una gernació masculina no era massa ben vist els anys trenta; però he de reconèixer que el seu comportament no va esser gens ni mica masculista. A més, el cuiner era xinès i m'agradava xerrar amb ell perquè amb la seva filosofia oriental de la vida podia aprendre coses diferents a les d'aquí. Quan arribàrem a l'illa on havíem de filmar, una illa que, com tot el que val la pena, no figura damunt els mapes, la primera missió era entrar en contacte amb els indígenes. Quan anàrem al seu poblat estaven ballant una festa màgica que va esser interrompuda per la nostra inoportuna visita. No els agradà gens aquesta intromissió, però el més greu

fou que se'ls passà pel cap comprar-me a jo per lliurar-me a King Kong; amb la finalitat que s'entretengués amb mi i els deixàs a ells tranquils. Tant en Carl com el meu estimat Jack s'hi oposaren i tornàrem al vaixell.

Cada cop agafava més confiança amb les meves possibilitats i amb la gent de la missió. Una nit, quan acabava de lligar el compromís amorós amb en Jack, vaig quedar uns moments tota sola a coberta i gairebé sense adonar-me'n vaig estar envoltada d'indígenes, que m'agafaren, me ficaren dins una barqueta i amb un tres i no res me dugueren al seu poblat. Quan me fermaren als afores i me deixaren a l'abast de King Kong no sé encara ara com no me vaig morir de por. El que sí sé és que a partir d'aquell moment cada vegada en tenia manco, de por, perquè els esdeveniments es precipitaven de tal manera

L'onze de setembre, quan les Torres Bessones foren brutalment demolides, me vengué de cop al cap la meua escalada, seixanta vuit anys abans, a l'Empire State Building de la mà de King Kong, que me duia com si fos un plàtan a punt de menjar, per allunyar-se de la barbàrie civilitzada i poder conservar la nina dels seus ulls

que el següent sempre era més terrorífic que l'anterior. Això feia que m'agombolàs amb el que m'estava passant, ja que no tenia altra possibilitat que esperar que el per venir fos encara pitjor. De totes maneres, he de reconèixer que el moment més patètic fou el primer, quan comparegué en King Kong, i amb les seves manotes m'agafà i me'n dugué amb ell. Era una sensació d'impotència que no me deixava ni fins i tot respirar.

Record que quan King Kong se jugà la vida per defensar-me del dinosaure, malgrat la por, el cor, com la nit anterior quan Jack se me declarà, me bategà com mai no ho havia fet abans. Per això, quan la lluita contra ell s'acabà i vàrem poder immobilitzar-lo, malgrat el que havíem passat i els companys que havíem perdut, vaig sentir un cert remordiment pel fet de dur aquella innocència salvatge cap a la civilització. Però, ara ho veig ben clar, la meua joventut, l'alliberament del terror que m'havia fet passar, i la necessitat de diners per assolir una vida més tranquil·la amb en Jack no me permeteren veure que endur-nos aquella bèstia a Nova York era una bogeria. Fer-ho per motius exclusivament econòmics era un atropellament, perquè més enllà de la por que feia i de la seva brutalitat, era capaç de transmetre una innocència i sinceritat difícil de trobar en molts dels humans.

L'onze de setembre, quan les Torres Bessones foren brutalment demolides, me vengué de cop al cap la meua escalada, seixanta vuit anys abans, a l'Empire State Building de la mà de King Kong, que me duia com si fos un plàtan a punt de menjar, per allunyar-se de la barbàrie civilitzada i poder conservar la nina dels seus ulls. L'escalada a l'Empire fou l'obra d'una bèstia que, a part del fet de voler posseir la bella que contrastava a la seva bestiesa, havia estat brutalment transportada a un hàbitat estrany i tractada tan brutalment que l'impossibilitava de digerir la seva deslocalització. L'atac a les Torres Bessones m'obrí definitivament els ulls perquè me va fer sentir que fou causat per una raó molt semblant a la fúria de King Kong, l'atrocitat d'ocupar econòmicament països estrangers i la inconsciència de trepitjar cultures sense un mínim de delicadesa i de comprensió cap a elles. Les

Torres Bessones foren demolides semblant un anticip de l'esfondrament de la civilització occidental, en canvi l'Empire State Building fou preservat i King Kong abatut; l'explicació ara per a mi és molt clara, mentre a l'any 1933 la ci-

vilització occidental encara tenia capacitat i vitalitat per defensar-se de les conseqüències de la seva pròpia crueltat, està clar que en el segle XXI la seva potència de supervivència està ja pràcticament exhaurida. ■

